

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 01 0 U 011931 16 U
Bihać, 22.02.2018. godine.

Kantonalni sud u Bihaću, po sudiji ovog suda Edini Arnautović kao sudiji pojedincu, uz sudjelovanje zapisničara Šušnjar Fadile u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, Ul. Gajeva br.2, Banja Luka zastupan po Srđanu Blagovčaninu, Predsjedavajućem Odbora direktora, protiv tuženog JKP „10 juli“, doo Džemaludina Čauševića br. 4, Bosanska Krupa radi poništenja akta tuženog broj 2287/16 od 05.10.2016. godine, nejavno rješavajući dana 22.02.2018. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Tužba se UVAŽAVA, osporeno rješenje tuženog broj 2287/16 od 05.10.2016. godine i prvostepeno rješenje br. 1544/16 od 22.06.2016. godine se PONIŠTAVAJU, te se predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak.

O b r a z l o Ź e n j e

Tužitelj je ovom sudu podnio tužbu, radi poništenja akta tuženog broj 2287/16 od 05.10.2016. godine, koji je donesen u drugostepenom postupku i koji je konačan.

Osporenim aktom tuženog, odbijen je prigovor tužitelja izjavljen protiv rješenja direktora društva JKP „10. juli“, doo Bosanska Krupa br. 1544/16 od 22.06.2016. godine, kao neosnovan.

Citiranim prvostepenim rješenjem djelimično je odobren pristup informacijama na način da se ugovori iz predmeta javnih nabavki za 2015. godinu mogu pronaći na web stranici www.jkp10juli.com.ba, zatim da kopiju Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji poslova i radnih zadataka JKP „10. juli“ doo Bosanska Krupa, tužitelj može preuzeti u prostorijama društva svakim radnim danom (pon-pet) u periodu od 07,00h do 15,00h uz jednodnevnu prethodnu najavu, dok je dio zahtjeva koji se odnosi na spisak svih radnika JKP „10.juli“ doo Bosanska Krupa odbijen s obzirom da tražena informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost trećih lica.

U obrazloženju osporenog akta je navedeno, da je prvostepeni organ pravilno proveo postupak, razmotrio sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje podnesenog zahtjeva, te pravilno primijenio materijalno-pravne propise, odnosno odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH („Sl. novine FBiH“, 32/01, 48/11).

U tužbi tužitelj iznosi hronologiju provedenih upravnih postupaka te ističe da tuženi u postupku odlučivanja po zahtjevu u dijelu vezanom za dostavu Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta nije pravilno promijenio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH odnosno da je tuženi povrijedio odredbe člana 14. stav 2. istog Zakona jer je tuženi u postupku odlučivanja podnosiocu zahtjeva odobrio jedino lični uvid u informacije bez ostavljanja

mogućnosti da mu se informacije umnože o njegovom trošku i proslijede na adresu. Tužitelj nadalje ističe da je članom 14. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH propisano da su i pristup informacijama u prostorijama javnog organa i umnožavanje i prilaganje kopija traženih informacija postavljeni kao tri mogućnosti koje javni organ treba da navede u rješenju, a za koje se odlučuje podnosilac zahtjeva kao stranka u postupku. Nadalje, tužitelj ističe da je donošenjem odluke da se podnosiocu zahtjeva odobri jedino lični uvid u informacije u prostorijama, bez ostavljanja mogućnosti da mu se i informacije i umnože o njegovom trošku i proslijede na adresu, javni organ postupio suprotno članu 2. Zakona koji propisuje da se odredbe ovog zakona tumače tako da se u najvećoj mjeri i bez odlaganja olakša i potakne saopštavanje informacija pod kontrolom javnog organa uz najnižu prihvatljivu cijenu. Tužitelj navodi da što se tiče informacija koja se odnosi na ime prezime i radni odnos uposlenih, da je tuženi nepravilno zaključio da se informacija smatra izuzetom od saopštavanja u smislu odredbe člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH jer nije obrazložio koje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica sadrži spisak zaposlenih, te da nije dokazao zašto je šteta da javnost zna imena i prezimena lica zaposlenih u ovom javnom preduzeću, već da je samo proizvoljno konstatovao da javni organ nije utvrdio postojanje javnog interesa u smislu odredbe člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH koji bi onemogućio primjenu izuzetaka iz člana 8. istog Zakona. Tužitelj navodi da „ispitivanje javnog interesa“ predstavlja svojevrsan garant podnosiocima zahtjeva za pristup informacijama da javni organ neće po automatizmu utvrđivati izuzetke, nego će od slučaja do slučaja primjenjivati dvostruki kontrolni mehanizam, te da je tužilac mišljenja da tuženi u konkretnom slučaju nije razgraničio šta je informacija, a šta je lični podatak, te da tužilac nije tražio tuđe lične informacije kao što su jmbg, broj tekućeg računa i adresa stanovanja, već informacije od javnog interesa koji nosi prevagu nad privatnim, kao i da ime i prezime ne predstavlja lični podatak već društvenu i zakonsku identifikaciju tog fizičkog lica, da i sama činjenica da spisak zaposlenih u javnom preduzeću pored imena i prezimena zaposlenih ne sadrži druge lične podatke, govori o tome da se na osnovu imena i prezimena, a bez drugih ličnih podataka, fizičko lice, ne može direktno ili indirektno identifikovati. Tužitelj, nadalje ističe da tuženi u konkretnom slučaju nije razgraničio šta je informacija, a šta lični podatak, te navodi da pored toga, sve i da je tražio dostavu ličnih podataka (što nije tražio), dužnost kontrolora je da o tome obavijesti nosioca podataka, koji može i odobriti davanje ličnih podataka, a u slučaju da ih ne odobri isti se mogu otkriti trećoj strani ako je to u javnom interesu, kao i da pozivanje tuženog na član 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH, te navodi da ime i prezime u konkretnom slučaju predstavljaju lični podatak su pogrešni i nepotrebni jer zahtjevom nisu traženi lični podaci, već informacije od javnog interesa koji nosi prevagu nad privatnim. Predlaže da sud uvaži tužbi poništi pobijano i prvostepeno rješenje, te naloži da se tužitelju omogući slobodan pristup traženim informacijama, te potražuje troškove upravnog spora, takse na tužbu i takse na presudu.

Tuženi prilikom dostave spisa predmeta, obavještava ovaj sud da ostaje kod navoda datih u pobijanom rješenju, te predlaže da sud tužbu tužitelja odbije kao neosnovanu.

Tužba je osnovana.

Ispitujući zakonitost osporenog akta u skladu sa odredbom člana 33. u vezi sa članom 34. Zakona o upravnim sporovima F BiH („Sl. novine F BiH“ broj 9/05) odlučeno je kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Ocjenom sadržaja navoda tužbe, osporenog akta i stanja spisa, ovaj sud je zaključio da prvostepeni, a niti tuženi organ nisu u potpunosti pravilno primijenili odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH („Sl. novine FBiH“, br. 32/01, 48/11), a na što tužitelj u tužbi osnovano ukazuje.

Uvidom u spis predmeta ovaj sud je utvrdio da je tužitelj, dana 06.05.2016. godine podnio zahtjev za pristup informacijama, kojim traži dostavu informacija koji se odnose na kopije svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora, koje je tuženi zaključio u bilo kojem od Zakonom predviđenih postupaka u toku 2015. godine, kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta tuženog i spisak svih zaposlenika koji su u radnom odnosu nezavisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa, da je je tuženi organ prvostepenim rješenjem br. 1544/16 od 22.06.2016. godine djelimično odobrio pristup informacijama na način da se ugovori iz predmeta javnih nabavki za 2015. godinu mogu pronaći na web stranici www.jkp10juli.com.ba, zatim da kopiju Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji poslova i radnih zadataka JKP „10. juli“ doo Bosanska Krupa, tužitelj može preuzeti u prostorijama društva svakim radnim danom (pon-pet) u periodu od 07,00h do 15,00h uz jednodnevnu prethodnu najavu, dok je dio zahtjeva koji se odnosi na spisak svih radnika JKP „10.juli“ doo Bosanska Krupa odbijen s obzirom da tražena informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost trećih lica. Nezadovoljan donesenim rješenjem, tužitelj je na isto blagovremeno uložio žalbu, koja je odbijen drugostepenim rješenjem tuženog organa br. 2287/16 od 05.10.2016. godine, protiv koga je tužitelj pokrenuo upravni spor, a po kojem ovaj sud sad i odlučuje.

Prema ocjeni ovog suda, osnovano tužitelj u svojoj tužbi ističe da tuženi organ nije pravilno primijenio odredbe Zakon o slobodi informacijama u FBiH odnosno da je svojim postupanjem povrijedio odredbe člana 14. stav 2. istog Zakona, u dijelu vezanom za dostavu Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta. Naime, članom 14. stav 2. Zakona o pristupu informacijama FBiH je propisano da kada nadležni javni organ odobri pristup informaciji u cijelosti ili djelimično, rješenje o tome dostavlja podnosiocu zahtjeva, te navedeno rješenje sadrži: 1) obavještenje o mogućnosti osobnog pristupa informaciji u prostorijama nadležnog javnog organa, 2) obavještenje o mogućnosti umnožavanja informacije i o troškovima umnožavanja, uz napomenu da se umnožavanje informacije omogućava nakon izvršene uplate...i/ili 3) priloženu kopiju tražene informacije, kada se ista osigurava besplatno u smislu člana 16. istog Zakona. Uvidom u prvostepeno rješenje, ovaj sud je utvrdio da nadležni organ uz isto nije tužitelju dostavio kopiju Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, niti je obrazložio da li se ista mogla dostaviti uz prvostepeno rješenje, a u skladu sa članom 16. Zakona o pristupu informacijama u FBiH. Ovakvim postupanje, prvostepeni organ je povrijedio odredbu člana 2. istog Zakona kojim je navedeno da odredbe istog zakona se tumače tako da se u najvećoj mjeri i bez odlaganja olakša i potakne priopćavanje informacija pod kontrolom javnog organa uz najnižu prihvatljivu cijenu, a kako to tužitelj u svojoj tužbi osnovano ukazuje.

Nadalje, ovaj sud nalazi da je osnovan navod tužitelja kojim ukazuje da što se tiče informacija koja se odnosi na ime prezime i radni odnos uposlenih, da je tuženi nepravilno zaključio da se informacija smatra izuzetom od saopštavanja u smislu odredbe člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH jer nije obrazložio

koje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica sadrži spisak zaposlenih, te da nije dokazao zašto je šteta da javnost zna imena i prezimena lica zaposlenih u ovom javnom preduzeću, već da je samo proizvoljno konstatovao da javni organ nije utvrdio postojanje javnog interesa u smislu odredbe člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH koji bi onemogućio primjenu izuzetaka iz člana 8. istog Zakona. Naime, članom 8. Zakona o pristupu informacijama u FBiH je propisano da nadležni javni organ utvrđuje izuzetak od priopćavanja tražene informacije, ako osnovano utvrdi da informacija uključuje osobne interese koji se odnose na privatnost treće osobe. Shodno citiranoj zakonskoj odredbi, tuženi organ je bio u obavezi da u obrazloženju prvostepenog rješenja detaljno obrazloži činjenice na kojima temelji svoju odluku, odnosno da decidno obrazloži zašto i na koji način tražena informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost trećih lica. Članom 3. stav 1. tačka 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH je propisano da je lična informacija – svaka informacija koja se odnosi na fizičku osobu koja se može neposredno ili posredno identificirati činjenicama, naročito uključujući: identifikacijski broj, fizički, mentalni, privredni, etnički, vjerski, kulturni ili socijalni identitet te osobe. S obzirom na citiranu zakonsku odredbu, u prvostepenom rješenju nije navedeno koju informaciju bi eventualno nadležni organ otkrio, dostavljajući spisak ranika, čime bi bila dovedena u pitanje njihova privatnost, a ukoliko je isto utvrdio rješavajući po zahtjevu tužitelja.

Shodno navedenom, a imajući u vidu odredbu člana 3. stav 1. tačka 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH, pogrešan je zaključak tuženog kojim on u obrazloženju pobijanog rješenja zaključuje da su spisak radnika odnosno traženi podaci (ime i prezime, podaci o ranom odnosu) po svojoj prirodi lični podaci i kao takvi su od ličnog interesa tih lica, te je osnovan navod tužitelja kojim ukazuje da tužitelj u konkretnom slučaju nije razgraničio šta je informacija, a šta lični podatak.

Članom 34. stav 2. Zakon o upravnim sporovima FBiH („Sl. novine FBiH“, br. 9/05) je propisano da ako sud po zahtjevu iz tužbe utvrdi da je osporeni upravni akt ništavan, poništiti će ga, a ako su razlozi ništavnosti, sadržani i u prvostepenom upravnom aktu, poništiti će i taj akt, što je ovaj sud u konkretnom slučaju i učinio.

Obzirom na izneseno, sud nalazi da su tužbeni navodi o povredi zakona na štetu tužitelja osnovani, što je bilo od uticaja na rješavanje konkretne upravne stvari, pa je ovaj sud uvažavanjem tužbe poništio osporeni akt tuženog, primjenom odredaba člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima F BiH („Sl. novine F BiH“ broj 9/05) i predmet vratio prvostepenom organu na ponovni postupak i rješavanje u skladu sa zakonom i primjedbama ovog suda.

U ponovom postupku prvostepeni organ će u skladu sa podnesenim zahtjevom za pristup informacijama u potpunosti postupiti u skladu sa odredbama Zakon o slobodi pristupa informacijama u FBiH na način da će u pogledu zahtjeva koji se odnosi na dostavljanje spisak radnika, sa sigurnošću utvrditi i detaljno obrazložiti da li tražena informacija uključuje lične interese koje se odnose na privatnost lica, imajući u vidu odredbe člana 3. stav 1. tačka 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, te nakon tog rješenja donijeti u skladu članom 14. stav 2. istog Zakona pri čemu je vezan pravnim shvatanjem ovog suda i primjedbama suda u pogledu postupka.

Tužitelj potražuje naknadu troškova upravnog spora, takse na tužbu i takse na presudu, o kojim sud nije odlučio iz slijedećih razloga:

Zakon o upravnim sporovima („Službene novine FBiH“ br.9/05) ne sadrži odredbe kojim se propisuje naknada troškova upravnog spora, to se u ovoj upravnoj stvari u smislu člana 55. navedenog Zakona shodno primjenjuju odgovarajuće

odredbe zakona kojim je uređen parnični postupak. Odredbom člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku propisano je da stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci nadoknaditi troškove, dok je odredbom člana 397. stav 3. istog Zakona propisano da kada se ukine odluka protiv koje je podnesen pravni lijek i predmet vrati na ponovno suđenje, ostavit će se da se o troškovima postupka povodom pravnog lijeka odluči u konačnoj odluci, ovo iz razloga što će se o troškovima sudskog postupka riješiti po završetku upravnog postupka, odnosno eventualno vođenog upravnog spora (radi se o jedinstvenom postupku), zavisno od ishoda tih postupaka, na osnovu odredbi člana 386. do 396. Zakona o parničnom postupku („Sl. novine F BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), obzirom da se obaveza naknade troškova postupka zasniva na načelu uspjeha u upravnom postupku i upravnom sporu.

ZAPISNIČAR
Fadila Šušnjar

